

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.674 van 14 maart 2002
in de zaak A. 95.363/XIV-3633.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat G. DE GROOTE,
 kantoor houdende te 3580 BERINGEN,
 Scheigoorstraat 5

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van vermeende XXX nationaliteit, op 9 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 november 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 7 november 1999 en zich vluchteling verklaart op 8 november 1999; dat op 27 april 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 11 augustus 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Gebrek aan motivering, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de fair play

-Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur m.n. de motiveringsplicht.

-Schending van de artikelen 2 & 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

-Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het is een algemeen rechtsbeginsel dat elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte.

Ook artikel 62 Vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient.

(...)

Bovendien verplicht de wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt.

De motivering moet bovendien afdoende zijn.

Het is duidelijk dat de beslissing in kwestie een beslissing is die onderworpen is aan de formele motiveringsplicht.

Welnu, in casu ontbreekt elke formele motivering.

In elk geval is deze - als men al enige motivering in de beslissing zou kunnen zien - zeker niet afdoende.

De bestreden beslissing kan überhaupt niet als voldoende gemotiveerd worden aanzien daar zij nergens in concreto aangeeft waarom verzoeker de hoedanigheid van politiek vluchteling niet krijgt.

W.b. zijn kennis van de S. taal, stelt verzoeker dat hij wel degelijk de S. taal behoorlijk kan spreken; hij kan deze taal wel niet lezen en schrijven.

Dat verzoeker de dorpen P., J. en B. niet kent, hoeft niet te verwonderen daar het hier gaat om zeer kleine dorpen.

De bestreden beslissing gaat voorbij aan het feit dat verzoeker B., K. en N. wel kende; het gaat hier om grotere centra waarvan het eerder normaal is dat verzoeker deze kent dan de kleine dorpen die hem werden opgenoemd door het commissariaat-generaal.

Verzoeker wenst te benadrukken dat door een algemene verwijzing naar Resolutie 1244 van de Verenigde Naties de Commissaris-generaal zich niet kwijt van zijn algemene verplichting om elke asielaanvraag individueel te beoordelen en te motiveren.

De Commissaris-generaal maakt er zich in deze namelijk heel gemakkelijk van af door zonder meer te stellen dat gelet op resolutie 1244 van de Verenigde Naties dd. 10.06.1999 er in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging meer kan bestaan.

Dergelijke verwijzing naar een algemeen reglement die er op papier wel mooi kan uitzien maar in de praktijk nog dagdagelijks nog tot heel wat drama's aanleiding geeft, volstaat niet om de bestreden beslissing afdoende te motiveren.

Door enkel naar deze resolutie te verwijzen en voor het overige nergens in concreto in te gaan op de motieven van de asielaanvraag van verzoeker voldoet de commissaris-generaal niet aan zijn plicht - het weze herhaald - om elke asielaanvraag individueel te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag.

Het blijkt trouwens heden ten dage schering en inslag te zijn zowel bij de dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat - generaal om de asielaanvragen van K. zeer snel te behandelen en vervolgens zonder meer af te wijzen enkel en alleen met een verwijzing naar resolutie 1244.

Ten bewijze hiervan brengt verzoeker enkele voorbeelden bij van beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken en de Commissaris-generaal waarbij negatief wordt beslist en dit enkel en alleen door te verwijzen naar Resolutie 1244.

Uit niets kan worden afgeleid dat de asielaanvraag individueel is beoordeeld.

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is en derhalve de motiveringsplicht schendt.

Op grond hiervan moet de beslissing als onrechtmatig worden aanzien.

Gelet op het feit dat het blijkbaar een systematiek wordt om de asielaanvragen van K. af te wijzen enkel en alleen door een verwijzing naar Resolutie 1244 - verzoeker brengt hiervan de nodige bewijzen bij -, is verzoeker de mening toegedaan dat verwerende partijen tevens inbreuk plegen op het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de fair play.

Verzoeker meent dan ook dat hij wel in aanmerking komt om het statuut van politiek vluchteling te bekomen daar hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1A - 2 van de Conventie van Genève van 1951.

1. Zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker heeft zijn land/streek van herkomst verlaten en is naar België gekomen.

Hij heeft op 07.11.1999 in België asiel aangevraagd.

2. Gegronde vrees voor vervolging

De Commissaris - generaal heeft de motieven voor de asielaanvraag van verzoeker niet eens onderzocht.

Nochtans meent verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst gelet op het feit dat verzoeker een etnische A. is.

Het moet toch duidelijk zijn dat verzoeker niet terug kan naar XXX, noch naar XXX waar hij de laatste jaren heeft gewoond en gewerkt.

Met grote regelmaat brengt de media immers nog altijd verslag uit van de gruwelijkheden die nog quasi dagelijks worden gepleegd door de S. t.o.v. de A. bevolking.

Indien hij toch gerepatrieerd wordt, vreest verzoeker voor zijn leven.

Verzoeker merkt nog op dat de verwijzing naar het verblijf van verzoeker in B. zuiver suggestief is en in geen enkel opzicht relevant ... trouwens, de Commissaris-generaal zal toch ook wel weten dat er voor mensen als verzoeker geen stabiliteit kan worden gegarandeerd in B.

3. Omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging

Het is duidelijk dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn nationaliteit / behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging, m.n. etnische A.

4. De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of willen inroepen

Daar het nog steeds de S. zijn die de facto de macht in handen hebben in het land van herkomst van verzoeker en in XXX waar verzoeker de laatste jaren heeft gewoond en gewerkt, kan verzoeker zich niet tot zijn overheden wenden teneinde van hen bescherming te krijgen.

Gelooft de Commissaris-generaal echt dat verzoeker zich kan wenden tot de internationale gemeenschap indien er gevaar dreigt?

Meer dan waarschijnlijk zal het kwaad reeds zijn geschied, op het moment dat er sprake zou kunnen zijn van de tussenkomst - als die überhaupt al zou tussenkomen - van de internationale gemeenschap.

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat het eerste middel gegrond is.”;

2.1.2. Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op het volgende determinerende motief :

“Hier kan nog aan toegevoegd worden dat betrokkene, volgens zijn verklaringen, zeven maanden (van 25 maart 1999 tot 4 november 1999) in B. heeft verbleven alvorens naar België uit te wijken en dat hij B. heeft verlaten zonder een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.”;

Overwegende dat de verzoekende partij tegen dit motief inbrengt dat het “zuiver suggestief is en in geen enkel opzicht relevant” en dat “de Commissaris-generaal (...) toch ook wel (zal) weten dat er voor mensen als verzoeker geen stabiliteit kan worden gegarandeerd in B.”;

Overwegende dat de door de verzoekende partij tegen het hierboven weergegeven determinerend motief aangevoerde kritiek zich beperkt tot algemeenheden en blote beweringen zonder concrete elementen aan te voeren waaruit een eventuele schending van één van de aangevoerde wetten of beginselen zou bestaan; dat het tegen het determinerend motief aangevoerde middel niet-gegrond is;

Overwegende dat dit motief, gelet op artikel 52, § 2, 2°, juncto artikel 52, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de bestreden beslissing op zich draagt en dat er geen gegronnd middel tegen dit motief werd aangevoerd; dat de overige kritiek in het middel zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel, voor zover het zich richt tot een overtollig motief, niet dienstig kan worden ingeroepen;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn macht overschreden heeft doordat “de door (de verzoekende partij) aangehaalde feiten (...) minstens prima facie (kaderen) in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28.07.1951 en goedgekeurd bij wet van 26.06.1953” en “de Commissaris-generaal dan ook (had) moeten beslissen dat een verder onderzoek noodzakelijk (was)”;

2.2.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van het verdrag van Genève betreft en daargelaten de vraag of de bepalingen van dit verdrag rechtstreekse werking hebben in de Belgische rechtsorde, de verzoekende partij niet aangeeft welk artikel van dit verdrag zou zijn geschonden; dat het niet aan de Raad toekomt na te gaan welke bepaling van genoemd verdrag de verzoekende partij geschonden acht; dat het middel, wat de aangevoerde schending van het verdrag van Genève betreft, onontvankelijk is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 3 EVRM.

Volgens de Commissaris-generaal kan verzoeker terug geleid worden naar zijn land van herkomst.

Dit betekent dat verzoeker op ieder moment gerepatriëerd kan worden naar XXX.

Nochtans is het voor verzoeker als A. niet veilig in zijn land van herkomst.

De veiligheid van verzoeker kan dan ook niet worden gewaarborgd.

Verwerende partijen kunnen de veiligheid van verzoeker niet garanderen zodat de eerbiediging van artikel 3 EVRM in gedrang komt.

“Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens besliste immers dat de uitzetting van een kandidaat-vluchteling de verantwoordelijkheid van de uitzettende staat kan meebrengen als er ernstige en gegronde redenen voor handen zijn om aan te nemen dat de betrokkene in zijn of haar land blootgesteld zou worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM ”

(...)

"Een vervolging om één van de 5 vervolgingsgronden van het vluchtelingenverdrag die indruist tegen artikel 3 EVRM zal noodzakelijkerwijze ook leiden tot de erkenning als vluchteling. "

(...)

Het derde middel is derhalve ook gegrond.”;

2.3.2. Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM betreft, de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat immers de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor slechte behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM; dat de verzoekende partij zich in het middel beperkt tot het stellen dat zij “volgens de Commissaris-generaal kan (worden) teruggeleid naar (haar) land van herkomst”, dat “het voor (haar) als A. niet veilig (is) in (haar) land van herkomst”, dat haar “veiligheid (...) dan ook niet (kan) worden gewaarborgd” en dat “verwerende partijen (...) de veiligheid van verzoeker niet (kunnen) garanderen zodat de eerbiediging van artikel 3 EVRM in gedrang komt”; dat zij deze algemene beweringen niet betreft op haar eigen situatie; dat een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, op zich niet volstaat; dat verzoekende partij derhalve niet aantoont dat ze een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien maart tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.